

עם "הפדגוג" או עם "הנוערים":
 באוסטריה-אונגריה: לשנה: 15.50 קראנען, לחצי שנה: 7.75 קראנען, לרבע שנה 3.90 קראנען.

ברוסיה: לשנה: 6 רויב, לחצי שנה: 3 רויב, לרבע שנה 1.50.
 בשאר ארצות: באשכנז לשנה: 18 מארק, באנגליה לשנה: 12 שיללינג, בשאר ארצות לשנה: 17 פֿרנק, בארץ ישראל לשנה: 16 פֿרנק.

עם "הפדגוג" ו"הנוערים":
 באוסטריה-אונגריה: לשנה: 21 קראנען, לחצי שנה: 10.50 קראנען, לרבע שנה: 5.25 קראנען.

ברוסיה: לשנה: 8 רויבל, לחצי שנה: 4 רויבל, לרבע שנה: 2 רויבל.
 בשאר ארצות: באשכנז לשנה: 18 מארק, באנגליה לשנה: 16 שיללינג, ביתר הארצות לשנה: 22 פֿרנק, בארץ ישראל לשנה: 20 רנק, וכן לחצי ולרבע שנה בערך.

תנאי החתימה.

באוסטריה-אונגריה: לשנה: 10.50 קראנען, לחצי שנה: 5.25 קראנען, לרבע שנה: 2.70 קראנען.

ברוסיה: לשנה: 4 רויב, לחצי שנה: 2 רויב, לרבע שנה: 1 רויב.
 בשאר ארצות: באשכנז לשנה: 9 מארק, באנגליה לשנה: 8 שילינג, בשאר ארצות לשנה: 11 פֿרנק, בארץ ישראל לשנה: 10 פֿרנק.

ההותמים לשנה שלמה יקבלו בסוף השנה תשורה יפה חנם. דמי החתימה יוכלו לשלם גם לשעורים: 2 רויבל בעת החתימה, ושני הרובל הנותרים כראשית הרבע השני (ובשאר ארצות בכסף המדינה לפי הקורם).

מחיר כל נומר 10 קאפ, 25 העללער.
 בעד חלוק האדריסה 20 קאפ.
 כחיר מודעות: בעד כל שורה קמנה פשיט 38 ה' 15 ק'.

Krakau, 18 November (5 November) 1903.

גליון ה.

קרקווי, יום ד', כ"ה חשוון תרס"ד.

הבן: משירי הסתו (שיר), ש. ל. גרדון. — דוד (חיוון מתקופת כתבי הקדש בשנים עשר מחזות, המשך), י. מ. זלקינד. — ממראות ארץ ישראל: שער דמשק בחומת ירושלים (ציור). — נבוכדנצר הדב (אגדה, סוף), יהודה שטיינברג. — פסל גבור (תולדה), יוסף מיוחס. — יעקב רועה צאן לבן (ציור). — חדשות. — ידיעות שונות. — בדיחות — מודעות.

משירי הסתו.

ותולשים מוקנהו קו קו,
 צוחקים צחוק של אור ועלים
 אל בין השמשות הגדולים;
 משם מתנפלים ההוללים;
 אל גם אור התבלת וצוללים
 אך מטה, אך מטה כההום —
 ולפתע פתאם
 על כנף ופירי קל

1) גפיר — רוח קלה.

— מאין הרוח תקל?

— מעל
 מתבלת שמי רום,
 שגנצו שם יום,
 יום זהר אביב;
 ובני כוכבים
 קמונים פרסים זיו,
 פזיזים, שזוכבים,
 קופצים מסביב שם לשמש השב

ישובו אל על.
הפעם עופפתי ממרום
הגיל והזוהר הלום.

— ואנה, הרום, לאן?

— אל פרח הניו בן הנין.
קו אור לו הבאתי מעל
(מתוך הוא נחם)
ושני רסיבי מל;
איהו הרה, אי הוא גם?
שמעתי, בי קר לו.
שמעתי, בי צר לו
פה מטה —
אשק לו, אשקנה ארונה.

וחם לו מעטה; —
אך חוישה נא, גלה, תראני אי? —
— אחרתי, הרום, אחרתי לבא!
הפרח איננה איננו —
רעב לקוראור
צמא לרסיס מל,
עמד ורעד פה בחשקה, בקר;
רעה נשא עין אל על:
"שמים, חנני נא קו!"
לחש תחננני — אך לשוא!
קנר עין ויוו, רעד רנע — ומת...
עמה, רוח טוב, פקר עברה, הנה, העת...
ויבך מר הרום, ויעף בילל —
בה ויבך כל החרף ביום ובליל...
ש. ל. גרדון.

ד ו ד

היוון מתקופת קהבי הקדש בשנים עשר מהוות.

(הקשה)

מחנה המישי

(מקום המחנה מהנה ישראל אשר בעמק האלה. אהלים רבים
נמושים על פני השדה. מעבר הנחל אשר בעמק נראה
מחנה הפלשתים. אנשי הצבא סובבים אנה ואנה בפנים
עצובים; אהדים מהם מורים בקשת וגאבקים. פרוזים)
עוברים במחנה ומקריזים את פקדות המלך. בתוך המחנה
נמוע אהל גדול ויפה, אהל המלך. המלך שאול יושב פאהל
ואכנר ושרי הצבא מסביב לו ומתעצצים. לפני מבוא האהל
עומדת משמרה ובראשה אליאב בן ישי).

ש א ו ל, א ב ג ר ו ש ר י ה צ ב א. (בתוך האהל).

ש א ו ל: היש חדשות במחנה?

א ב ג ר. אין כל חדש, אדני המלך. תפרוים סובבים במחנה
מן הפקר עד הערב. אבל אין איש אשר יערב את
לבו לצאת נגד גלית. כן הפיל הענק הנה את מוראו
על כל אנשינו.

שרי ה צ ב א: גברותו הסר לנו. לו היה עוד צעיר, כי אז
נקם את החרפתנו.

(1) פרוז — העראלר.

ש א ו ל: לו הואילו הפלשתים להלחם עמנו במלחמה גלויה
פלפנים, כי אז גברנו עליהם, או מתנו מות גבורים;
אבל לחיות חיים פאלה ולשמע יום יום את
גלית מהרף את שם אלהים וישראל—רע וזמר
מפורת.

א ב ג ר: מצבנו נורא עתה מאד. הפלשתים רבים כהול הים
וחמושים היטב, ובראשם גלית; ומפזר צבאנו
מעט ואינם חמושים פראוי, ונם אנשי חילנו
הפעמים היו למוגי לב, בגד וישנאת הנם גהיו
בישראל. הנה תרשע, הבוקר העשיר מפית-לחם,
ובנו עברו אל מחנה הפלשתים, והם מסיתים אותם
בנו; וכן עושים רבים בתחבולות שונות, דן, נפתלי,
נד ואשר לא שולחו עוד אף איש אחד אל המחנה.
באשרנו, כי אנשי והודה עוד נאמנים לנו. לולא
הם, כי אז אבדנו. אומרים, כי בבית-לחם לא נשאר
איש מלבד הנקנים, הנשים והסף.

(עוצר בדבריו. קול אנשים מריבים בחזקה נשמע מפחוי).

ש' אול: מה קול השאון הזה? — אבנר לך וקרא את אליאב ויבא לפנינו ויודיענו.

אבנר: הנני אדוני המלך! (משפחה ויציא).

מתנה ששני

(לפני האהל).

המשמרה, אליאב, הנערים, דוד, גבריהו ואחרי כן אבנר.

אליאב: ראו נא את גדוד הנערים שהולך וקרב אל המתנה. תאב אני לדעת מה תפצם פה.

חיל אחד: הנה הם הולכים ישר אלינו. השוכבים האלה אינם יראים כל דבר, המלחמה אך משחק היא בעיניהם ככל המושחקים ויבאו לראותה, מפלי שים לב אל האסון הנשקף להם.

(הנערים באים עד לפני המשמרה. דוד מפקד: עמדו! הנערים עומדים מלכת).

דוד: (אל אליאב) השלום לך, אחי? השלום לאחינו?

אליאב: שלום; ומה מעשיך פה?

דוד: ברכה הבאתי לך ומנחה מהורינו. (לוקח ויקוש להם וחריצו החלב מאחד הנערים ונותן לו).

אליאב: אבל למה זה באת בראש גדוד הנערים האלה? ולמה לכם תקלעים?

דוד: להלחם בפלשתים באנו. ועתה הנו לנו לבא האהלה ולרבר עם המלך.

(אליאב ואנשי הצבא צוחקים צחוק גדול).

אליאב: מה?! ההשתגעו? גם לראות במלחמה לא אתגכם פה.

נער אחד: חלילה לנו אדני מהשתגע; ולפני המלך בא נבא גם למרות רצונך. הרוצה אתה את אשר בידנו? (מרים את קלעו לעשתו).

אליאב: המרם תדעו, כי בראש הפלשתים עומד הענק גלית?

נער שני: אין דבר. אנחנו נערך מלחמה גם נגדו.

(אנשי הצבא צוחקים שנית).

חיל שני: הן אנחנו לא נוכל לו, ואיך תלחמו בו אתם? הוי, גמולי מחלב!

נער שלישי: באלהי ישראל במחנו ולא נירא איש.

חיל שלישי: הלא משקל חניתו במשקל כל גיבורכם.

(התילים צוחקים עוד).

נער רביעי: ונגלה כנגדל הבהדנותה מוגלוב!

חיל רביעי: שובו הביתה, נערים שוכבים, ורעו הצאן וחלבו העזים!

נער חמישי: העבודה הזאת לכם היא, כי היתם לגושים.

חיל חמישי (אל גבריהו): ואתה, מפקד קצוץ הרגל, תודעת עוד לדרך בקשית?

גבריהו: עמד נא נגדי, שפן, וידעת!

חיל ששי: רב לכם עמד פה ודבר עתק! עזי פנים! פנו וסעו לכם מזה, ואם לא—ניסר אתכם בשוטים!

נער ששי: נפו נא לתכם, גבורים, לנוס.

אבנר (יציא מאהל המלך): אליאב, אדונינו המלך קורא לך.

אליאב: הנני, אדני! (אבנר ואליאב הולכים).

מתנה שביעי

באהל. ש' אול, אליאב, אבנר ושרי הצבא.

אליאב (בא האהלה ומשפחה לפני המלך): הנני, כי קראת לי, אדני המלך.

ש' אול: מה קול השאון אשר לפני אהלי?

אליאב: גבריהו תזקן השתגע ויבא בראש גדוד נערים מבית-לחם. הם אומרים לצאת למלחמה נגד

הפלשתים ונגד גלית, והי בצאמם לבא האהלה ולהתיצב לפני אדני המלך בהתייעצו עם שריו, ולא נתנה אותם המשמרת לבא, ויאמרו לבא

האהלה בחזקה; גם אימו עליה בקלעיהם. המעט לנו תחרפה אשר שבענו עד כה, כי נהיה עוד

לבוז, בראות הפלשתים גדוד נערים במחננו?

ש' אול: אכן אפיצו לב הם בית-הלחמים! (צחוק קל מרחף על פני המלך והשרים העצובים. השאון בחוץ

הולך הלך ונגבו. פונה אל אליאב): לך ותביא את ראשיהם הנה ואשמע מה בפיהם, ואל נא תהיה מריבה במחננו.

אליאב: כן אעשה, אדני המלך. (משפחה ויציא).

מתנה שמיני

(לפני האהל. אנשי הצבא עומדים מריבים עם הנערים).

אליאב (יציא מן האהל): בשם המלך הסו ותדו מריב! (אל הנערים): המלך צוה לראשי גיבורכם לבא

האהלה ולהתיצב לפניו. (וימיה. גבריהו, דוד ואליאב באים האהלה).

מתנה תשיעי

(באהל).

המלך, אבנר, שרי הצבא, גבריהו, דוד ואליאב.

(גבריהו ודוד משפתחים בנאום).

ש' אול: מה שלומך, זקן? זה עת רבה לא ראיתך. גש הנה וישב על אחד הכסאות פה ונחם מעמל הדרך. עתה

בנידה לי, מה זה הביאך הלום?

(דברי חצפה.

ויבא הנה לראות את המלחמה ולשום אותנו לחרפה ובו.

דוד (אל שאול): אל תשמע לו, אדני המלך; עבדך ילך ויגלהם עם הפלשתים ועם גלית גבורם.

שאול: אבל הן נער אתה, בני, והוא איש מלחמה מנעוריו. האמנם תדמה, כי תוכל ללכת אליו ולהלחם עמו?

דוד: אדני המלך! רועה היה עבדך בצאן, וזבא הארי או הדוב ונשא שיה מהעדר, ויצאתי אחריו ואקום עליו ואחויק בזקנו ובהמיו והצלתי את השיה מפיו. והיה הפלשתי הערל הזה באחד מהם. פי הרף את מערכות האלים, בני, אדני המלך! אלהי ישראל אשר הצילני מיד הארי והדב הוא יצילני גם מיד הפלשתי הזה.

שאול: אכן אפיון לב אתה, בני. לך ואלהי ישראל יהיה בענך. מחר יהיה האות הזה, (פונה אל אליאב): הביאה לו פובע נחשת ושריון וחרב.

דוד: אל נא אדני המלך! אין לי הפץ בדברים האלה, כי לא נסיתי בהם עוד. יי יהיה למון לי והושעתי את עמי. (משמחה ויצא עם גבריהו).

(סוף ובא)

י. מ. ל. קי. ג.

גבריהו: אדני המלך! שלו הייתי בעיר מולדתי בית-לחם, ואמר לנוח שם מעמל המלחמות הרבות, אשר גלחתי בימי חיי, עד בא עתו. אולם לא כן הפין אלהי ישראל. האסון הנורא הנשקף לעינינו ולארכנו מן הפלשתים הבאים עלינו ונגלית בראשם, גול את מנוחתו. ואמר: אצא נא עוד הפעם במלחמה, אולי אוכל עוד להושיע את עמי, ואם לא-תמות נפשי עם פלשתים, באשר מת השופט הגדול.

שרי הצבא: אבל מדוע זה באת בראש דוד נערים?

אבנר: המרס תבין, כי יצחקו לנו הפלשתים בראותם נערים בקרב מחננו?

גבריהו: יכול היות. אבל אם נמס לב הגדולים, ולכו נא הנערים ויגחמו. ואולם גבורים הנה נערי בית-לחם אלה, אפיצו לב נקולעים נפלאים. הנה הנער העומד לפניכם בזה, הצעיר בבני ישי בית-לחמי ודעתי כי אין איש בכל המחנה אשר ישוה לו בכח ואפיון לב.

אליאב: המעט, כי שלח אבי את שבעת בניו למלחמה, כי התננב גם הצעיר ויעזב בודונו את הצאן במדבר

ממראות ארץ ישראל: שער דמשק בחומת ירושלים.

נְבוּכַדְנֶצַר הַדֵּב.

(א נ ד ה).

(סוף).

לְעֶצֶר בְּרוּחוֹ וַיִּקְרָא: „אֵיכָכָה זֶה תַעֲשׂוּנִי אֵת הַיָּשָׁר וּמִצְדִּיקוֹ
 חָמָס? אִם בֶּן הַלֵּא יִהְיֶה חוֹטֵא נִשְׁכָּר?!”
 — אַל נָא מֶלֶךְ אַדִּיר, תּוֹצִיא לְעוֹ עַל הַמִּשְׁפָּט, —
 אָמַר הָרָאם — הֵן הַמִּשְׁפָּט — מִשְׁפָּט צְדָק: אִם אָכַל הַנֶּמֶר
 פִּי שָׁנִים, אוֹת הוּא כִּי נִם תֵּאָבֹנוּ? נְדוּל פִּי שָׁנִים, וְנִם
 כַּחוֹ נְדוּל פִּי שָׁנִים מֵאֲשֶׁר לְמִרְיָיו; עַל כֵּן יְהִי נִם חֶלְקוֹ
 בְּשִׁלָּל פִּי שָׁנִים; כִּי מֵה הוּא שְׁלָל וְצִיד אִם לֹא בַח
 וּתֵאָבֹנוּ?
 וְלֹא מֵצֵא נְבוּכַדְנֶצַר מַלִּים בְּשִׁפְת הַחַיָּה לְעֵנוֹת
 לְשׁוֹפְטִים וּלְהוֹכִיחַ לָהֶם אֵת מִשׁוֹנָתָם, וַיִּחְרַשׁ; אֵךְ בְּסִתֵּר
 לָבָבוֹ לֹא יָכַל לְהַצְדִּיקָם, וַיֹּאמֶר: „אֲבָנִים הֵם בְּנֵי הַיָּעַר
 בְּשִׁתְרָם?” לְטָרֵף; אֵךְ עוֹד יוֹתֵר הֵם אֲבָנִים בְּמִשְׁפָּטָם
 וְצִדְקָם.”

וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי גֹרֵי דְבִים, וְהִמָּה בְּמַעַט שֵׁלֵא
 יָבְלוּ עוֹד לְעִמּוֹד בְּרֵאוּי עַל רִגְלֵיהֶם, וְקוֹלָם הָיָה עוֹד כְּקוֹל
 אֲבָנִים צְפִירִים; וַיִּצְעְקוּ אֶל הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר: „הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ!
 זֶה מִקְרֹוב יִלְבַּתְנוּ אִמְנוּ, בְּמַעַט שֵׁלֵא נִפְקְחוּ לָנוּ עוֹד עֵינַיִם
 בְּרֵאוּי; וַיָּבֹא הָאֵרִי וַיִּטְרַף אֶת אִמְנוּ, וַאֲנַחְנוּ נִשְׁאָרְנוּ עוֹזְבִים,
 יְתוּמִים קְטָנִים וְצָפוּיִם?” אֵל כָּל אִסּוֹן.”

וַיִּנְעַ הָרָאם בְּקִרְוֵי וַיֹּאמֶר: „קִרְאוּ לְאֵרִי הַטּוֹרֵף,
 וְתִנּוּ לוֹ אֵת הַטּוֹרִים לְאָכְלָהּ, וְלֹא יִשְׁאִיר מֵהֶם עֵצָם!”
 וְנִם כַּפְעַם הוֹאֵת לֹא מִשָּׁל נְבוּכַדְנֶצַר בְּרוּחוֹ, וַיִּקְרָא:
 „הִכָּה יִהְיֶה מִשְׁפָּט הַיָּעַר? תֵּלֵא חָמָס וְרִצַח מִשְׁפָּטְכֶם!”

וַיִּרְבוּ הַיָּמִים, וְנְבוּכַדְנֶצַר חֵי חַיִּי פָּרָא: אָכַל עֵשֶׂב
 כְּשׂוֹר, וְשָׂהָה אֲנָמִי כִצָּה, וַיְהִי מוֹשֵׁל בַּחַיָּה.
 וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ שְׁלֹשָׁה כְּפִירִים וְנֶמֶר אֶחָד לְהַשְׁפִּט
 לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ.

וַיֵּאָסְפוּ עֲצָמוֹת כְּבָשִׁים טְרוּפִים לְעֶרְמָה אַחַת גְּבוּהָ,
 וַתְּהִי עֶרְמַת הָעֲצָמוֹת לְכֶסֶף, אֲשֶׁר יֹשֵׁב עָלָיו הַמֶּלֶךְ
 לְמִשְׁפָּט, וַיֹּשֵׁב עָלָיו נְבוּכַדְנֶצַר, וּמִסְבִּיב לוֹ יִשְׁבוּ
 הַשׁוֹפְטִים: שְׁנֵי אֲרִיּוֹת וְרָאם בַּעַל בְּרָנִים כְּתוּךְ; וּלְפָנֵיהֶם
 עָמְדוּ בַּעֲלֵי הַדִּין וְשְׁנֵי שׁוֹעֲלִים מְלִיצִים וְעוֹרְכֵי דִין, וְהִמָּה
 מִתְלַחֲשִׁים עִם הַמִּרְיָבִים, וְרוֹרְשִׁים שְׂכָרָם מֵרֵאשׁ.

הַעִיר? — שִׁמְשׁ בֵּית הַמִּשְׁפָּט — הוֹצִיא קוֹל־שֹׁאֵנָה
 מִחֲרִישׁ אֲנָנִים, וַיְהִי לְאוֹת, כִּי הִחַל הַמִּשְׁפָּט, וְכִי הִנִּיעָה
 הַעֵת לְבַעֲלֵי הַדִּין לְהַצִּיעַ אֶת טַעֲנוֹתֵיהֶם.

— מַלְכֵי לְעוֹלָם יִחַיָּה וְצַפְרָנְיוֹ לְנִצָּח לֹא תִקְהִינָה —
 הִחַל אֶחָד הַכְּפִירִים הַנִּשְׁפָּטִים — שְׁלֹשֶׁת עֲבָדֵיךָ אֲחִים אֲנַחְנוּ
 הַכְּפִירִים, וְהַנֶּמֶר הוּא הַרְבִּיעִי — אֲרַבְעַתְנוּ רִדְפָנוּ אַחַר
 צָכִי רֵץ בֵּין הַהָרִים, וְנִשְׁיַגְהוּ, וְנֵאֱכַל אֶת שְׁלִלְנוּ, וְהִנֵּה הַעוֹ
 הַנֶּמֶר הַמִּנְמָר לְאָכַל פִּי שָׁנִים, מֵאֲשֶׁר אָכַל אִישׁ־אִישׁ
 מֵאֲתָנוּ.

וַיָּקָם הָרָאם עַל רִגְלָיו, וַיִּתְפַּלֵּל תְּפִלָּה קְצָרָה, וַיִּתְלַחֵשׁ
 עִם הָאֲרִיּוֹת, וְהַשׁוֹעֲלִים טַעֲנוּ וְהִכְחִישׁוּ אִישׁ אֶת דְּבָרֵי רֵעֵהוּ,
 בְּטָרָם שָׁמְעוּ עוֹד אֶת דְּבָרֵי בַּעֲלֵי הַדִּין, לְאַחֲרוֹנָה הִנִּיעַ
 הָרָאם בְּקִרְוֵי וַיִּקְרָא:

„יִבְתָּב לְחֻק־עוֹלָם עַל עֲצֵי הַיָּעַר, וְעַל צְוֵרֵי הַפְּלָעִים
 כִּי אִם יֵצְאוּ הַכְּפִירִים וַיִּנְמָרוּ לְטָרֵף טְרֵף, יִקַּח הַנֶּמֶר פִּי
 שָׁנִים בְּשִׁלָּל — חֵק וְלֹא יַעֲבֹד!”
 וַיִּשְׁתַּוְּמָם נְבוּכַדְנֶצַר, כְּשָׁמְעוּ מִשְׁפָּט כָּוָה, וְלֹא יָכַל

(1) חֲמוֹר צָעִיר.

(2) מִרְיָת.

(3) שֵׁם רַע, אֵל תְּדַבֵּר טְרָה.

(4) תַּאֲוֹתֵי לְאָכַל.

(5) בְּכַקְשָׁם.

(6) הַפָּקֵר לְכָל אִסּוֹן וְפָנַע.

כמשפטם תרבה צדקה וחסד. ואולם נבוכדנצר לא אכל מאום ביום ההוא; ויהי בשוקם ויראו מרחוק, והנה איש עני ואמלל, אשר תעה במדבר, ולא אכל זה שלשה ימים – הולך ומתנועע על רגליו בלא כח.

ויאמר השועל: "הבה, אחים, רודפי צדקה, ועשינו חסד לאמלל הנה! נטרפחו ונאכלהו, והצלנו אותו מסיי רעב וצמא!"

ויאותו השרים, וכבר חנינו את צפרנינו; אך נבוכדנצר הוציא מגרוננו נהם נורא, ונבט אליהם בעיניו – ונתחלתו ויברחו איש לעברו, וישאר רק נבוכדנצר.

ואולם העני האמלל ראהו מרחוק, ויירא ללכת, ויעמד על עמדו.

אז פסע נבוכדנצר שלש פסיעות נפות לאחוריו, ונסתפר בין השיחים, לכל יראהו העני.

וישבר העני וילך לדרבנו, ונבוכדנצר לווה מרחוק, וישמר את צעריו, לכל יגרוהו כל אסון.

והעני הנה הנה אחר מבאי ישראל, אשר הלך בקלה לנחם את אחיו בנולה.

ויהי כבא הבאי קרוב אל עיר המלוכה, ויכר אל הנגר לרחוק את בשרו, וילך גם נבוכדנצר אחריו.

ויהי כאשר הביט נבוכדנצר אל תוף הנגר השקוף, וירא את פניו במים, והנה שב אליו תאר אדם כבראשונה! ויקרא מקרב לבו: "אודה, אלהי ישראל, כי שלחת לי את נביאך להיות לי גואל ומושיע!"

וישתאמם נבוכדנצר, בשמעו קול אדם יוצא מגרונו, קול אשר לא שמע זה שבע שנים.

ובעת ההיא עוב השועל את הלולים והשוככות, ויכר אל ה'אזר לצוד דגים, כי כבר בקלה¹⁰ נפשו ביונים ובתרנגולים.

ויבלע השועל דג, ומעמד לו עצם בגרונו ויחנק.

ויכר נבוכדנצר את עור הדב מעליו, ויפשט את בגדי המלוכה מעל השועל, וילבשם על בשרו, ויבא העירה וישב את כסאו אל ארמונו, וישב עליו.

ועש המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו, ויספר לפניהם את כל אשר עבר עליו, וייראו העבדים יראה גדולה את האלהים, ויקרעו על ברכיהם, ויודו לאלהים על החסד, אשר עשה עם מלכם.

ואולם היו רבים מן השרים, אשר לא האמינו לדבריו, ואמרו בלבבם: "מי יודע? אולי מעתה אשר החל נבוכדנצר לשבת בין התרנגולים, למד את לשונו לפשט ולצפצף שקרים וקזבים!"

⁹ הורה שמי נכרף.

¹⁰ קצה נפשו, היה לו לורא.

"מלך רם ונשא! – קראו השופטים – החפץ אמה להרבות חלשים ומוני לב בעיר? אם דבה לא יכלה לעמד על נפשה בפני הארי, אין ספק, כי גם בניה מוני לב וחלשים הם! חרפת העיר! מות להם, ולא ימסו עוד את לבב אחיהם!"

וגם הפעם לא מצא נבוכדנצר מלים בשפת החיה להשיב לשופטים דבה, ויחרש; ובלבו אמר: "אכזריה היא החיה בכל עת, אך עוד יותר היא אכזריה בעשותה משפט וצדק".

ויהי היום ויעבר המלך ושריו בין הערים לשפט את החיות, וימצאו צביה צעירה מיניקה את בניה; ויקפץ הארי אל הצביה ויחפץ לטרפה.

אז נכר נבוכדנצר את פניו ואת עולליו הרבים, אשר עוב בביתו בחיק אמה המלכה, ויחפורו בלבו רגשי חמלה; ויגשר בארי ויגרף ממנו.

ויחבק המלך את הצביה מחמלתו עליה, וישפך דמעות על פצעיה, ויפתח פה לנחמה ולדבר על לבה; אך פחת לדבר על לבה, החלו השנים אשר בפיו לאכל בשר הצביה, כמו מאליהן.

ויבטל המלך מפני הדבר הנה, בראותו, כי אך לבו עוד יחוש רגשי חמלה, ובצפרניו ובשניו איננו יכול למלא אחר רגשי לבו. בצפרניו ובשניו יכול הוא רק לטרף, וינעצב אל לבו.

בה עברו עליו שבע שנים, צפרניו גדלו מיום ליום, שערות עורו הסתככו¹¹ משנה לשנה, ושניו הלכו והתחדדו¹² מרגע לרגע, ואף לב אדם עוד דופק בו.

ויפעמים רבות התרחק נבוכדנצר משריו, התבודד בקפבו, והתפלל לאלהים, כי ישיב לו תאר פני אדם, וישיבהו אל ארמונו; ואולם אך בלבבו רחש¹³ תפלתו; ובפתחו את פיהו להביע את רחשי לבבו; אמרו שפתיו: "אלו! המצא לי שלל שמן לחבי וטוב לצפרני!"

ובלבבו אמנם ידע, כי לא הוציא בשפתיו את אשר רחש לבו, אבל גם ידע, כי איננו יכול לבטא בשפתיו, רק – "טרף ושלל".

ויהי כאשר מלאו שבע שנים לחיי בעיר, ויחבודר בקפבו, וירב להגות בלבבו תחנה לאל: "אנא, אלהי! חשב ברעיונו, אבל לא הוציא בשפתיו: אם תגדיל את חסדך עמדי, ותושיבני על כסאי בין בני אדם, אספר נפלאותיך בשערים, ואהיה רק רודף צדקה וחסד כל הנמים!" וכאשר נמר את תפלתו, יצא עם שריו השנה לעשות משפט העיר – לטרף טרף.

וימצאו ביום ההוא שלל רב, ויאכלו וישבעו ויעשו

¹¹ היו סבוכים מאד.

¹² היו חדים מאד.

¹³ חשב.

פֶּסֶל גְּבוּרָה. (*)

(תולדה).

א.

במה שנים הייתי פלח שיש בכטן הר הלכנון, אינני כלל להגיד; כי איני יודע בברור, אם הייתי אז בחיים או לא. חושב אנוכי כי הייתי ישן שנה עמקה מאד בזרעות אחד הפלעים למיזם ברא אלהים הר וסלע. הדבר האחד שאני זוכר בתלום, הוא אותו היום אשר קול רעש גדול ונורא מפוצץ הרים ומשבר סלעים, העתיקני ממקומי, ונטלטלני רחוק רחוק מבין יתר צורי השיש אשר סבבני; ורק אחרי זמן נודע לי, כי אבק השרפה עשה זאת. ותרדמה חזקה גפלה עלי שנית ולא ידעתי דבר מכל הקרות אותי. עד אשר הקיצותי מעט מעט משנתי, ואמצא את עצמי בבית חרשת פסל אחד.

נהי היום ואשמע סביבי קול דופק; תיק!... תיק!... תיק!... תיק!... והקול קול מפסלת ברזל. ופתאם ראיתי והנה גורי שיש קטנים כמו נופלים מעלי אחד אחד, וכעבר ימים אחדים, חשתי בעצמי, כי ראש גוף ידים, ורגלים לי, אצל כל אברי היו כמו מקפלים ומקנצים, וכבדים מאד מאד, כמו אבן מעמסה! העיקה עליהם.

והמפסלת לא חדלה מהשמיע קולה: תיק!... תיק!... תיק!... תיק!... ויגרים קטנים בקשקשות דקות הוסיפו לנפל מעלי סביב סביב; וכל אשר הוסיפו לנפל בן הוספתי להרניש בעצמי, כי אברי הלכו והתפתחו, והאבן אשר העיקה עליהם כמו הנקלה מעט מעט והונח לי. פי אשר נהי כמו סתום וחתום בחותם-שיש נפתח, ואשאף רוח. כן! בכל כחי שאפתי רוח ביצירי; עפעפי, אשר היו סגורות ומסגרות באחוות בקבלי שנה עמקה נפקחו גם הן לקול המפסלת תקורא בלי חשך; תיק!... תיק!... תיק!... תיק!...

והמפסלת הוסיפה לקרא בדרבה: תיק!... תיק!... תיק!... תיק!... תיק!... וכל "תתקת" היוצא מפי, כמו העירני יותר

ויותר מתרדמתי וגם נפח כאפי נשמת חיים, ואחי! כן! — חיותי, ומה נעימים החיים! מה טוב להיות נקרא בצלם אלהים! ומה יפה להיות אדם! ואנוכי לא ידעתי זאת. כהיותי שוכב שנים רבות, רבות מאד, בנרעות סלע אדיר, אשר אחז בי בכל כחו, לולא הפסל אשר חמל עלי ויצילני מידו.

והפסל איש יפה מאד מאד. כבואי אליו הנה כבן חמש ועשרים שנה, כלו מלא תנועה וחיים, עיניו בערו בלפידים, ופניו מה נעימים, שערוותיו הצהבות והארכות ננפחו תמיד כמתרנשות, וראשו כגלת וקב. — הרעיונות אשר התרוצצו בקרבו, ואשר כמו נשקפו מבעד למצחו הרחב, פנו להם מסלה דרך ורועותיו, אל ראשי אצבעותיו, ומשם אל המפסלת האחזה בהן, ונתננכו בכל יצורי גוי, וימלאו אותה לא רק תרענות, אמן ובטחון, כי אם גם טוב לב וגדל גפש.

נהי היום, ויקחני הפסל בידו, ויהפכני מזה ומנה זמן רב, והוא מתבונן בי ומעמיק לחשוב. פתאם נדמה לי, כי מבטי עיניו הפוערות ומנע ידיו המהירות כמו הוסיפו לי חיים ונעם; כל אברי גופי, גוף-השיש, כמו נדמו יותר לאברי גוף האדם, ובחזי, מצד שמאל, חשתי כמו דבר דופק, תיק!... תיק!... תיק!... תיק!... ואל תמונתתי תמונת איש, נוסף לי עוד-לב.

והלב מה פעם! מה המה! והרגשות מה חמים! מה בוערים! חיוניות נפלאים כמו נגלו פתאם לנגד עיני, אז ראיתי ארץ, והארץ מה יפה! מה נעימה! כלה פנחתה, כלה רעננה, כלה עטופה ברמים, עדויה תאנים ורמונים וכל עץ הדר; ופה ושם התנוססו לתפארה ערים גדולות, והערים מוספות חומה, והחומות מה בצורות! מה תנקות ומגדליהן מה גבהים! מה רמים! והדגלים הנמנפים על ראשי המגדלים כמגניהם, — "מגני דוד" — מה נהדרים! והרחובות הזומות מאדם רב, ביניהם ילדים וילדות יבחרים ובתולות, ובלם מלאים ששון בחיים, התזונות האלה לקחו

(*) על פי י. קוטרודוס.
(') בברה מאד.

וישם כל מעניו להפך את לב כל עמי ארץ ממשלתו
האדירה לאהבה אותו; ומיראתו את היהודים זכר גם
אותם לטובה ולמען מצא חן בעיניהם נתן להם רשות
לשוב ולבנות את בית יי הקדוש אשר בירושלים.
ותגדל שמחת כל בני ישראל בכל מקומות
מושבותיהם לבשורה הזאת. וינקרו מהם חמונים חמונים
ירושל'מה להקים את בית יי על תלו.

אך ימי שמחתם לא ארכו כי השומרונים אויבי
היהודים מאז חבלו תחבולות להפר את עבודתם. וגם
פתבו שטנה לאדרינום. לאמר: הנה כל חפץ היהודים
בבנין הבית הוא, למען פרק את על רומא מעליהם.
לשוב להיות לממלכה לבדם. ככל אשר היו לפנים.

ואדרינום אשר בין כה וכה פבר הצליח לחזק את
המליכה כדון. ולא ירא עוד את היהודים ככראשונה.
הטה אונן לדברי השטנה; ויהי כי לא יכל להשיב את
רשינונו אשר נתן ליהודים על דבר בנין הבית. ויעש
בערמה ויצא לבנות אותו באפן המתנגד לחקי אלהיהם
בשנותו את מקומו ואת תבניתו הראשונים.

ובני ישראל הבינו את מזמת לב אדרינום. ונתעשו
מאד. ורגשי השנאה והמרד התעוררו בקרבם שנית
כאשר בימי מרינום. אך רבי יהושעזכן חנניה נשיא ישראל
לא נתנם למלא אחרי מחשבתם. ולמען הרגיע את רוחם
הסוער פתח במשל היו לאמר:

האריה טרף טרף. ויהי באבלו ותתקע עצם בגרונו.
ויהי כפשע בינו ובין המות. ויעבר קול בכל הארץ לאמר:
מי בכל החיה והבהמה והעוף, אשר יוציא את העצם
מגרונו. ונתתי את שקרו כגד המלך.

ולחסידה חרטום ארף ונק מאד. ויהי כשמעה את
דבר האריה ותעף ותכא ותכא את חרטומה בגרון
האריה. ותוצא את העצם מתוכה; ויהי כי שבה רוח האריה
אליו ונח. ותאמר אליו החסידה: עתה הבה לי שקרי
אדני המלך.

ויצחק האריה לדברי החסידה ויאמר: המעט ממך
כי באת בגרון האריה ותצאי ממנו בשלום. כי עוד תבקשי
לה שקר?

ותכלם החסידה ותעף ותשב למקומה.

אף אתם אחי— כלה רבי יהושע את דבריו — ברכו
את יי כי יצאתם מיד רומי בשלום. אך גדולות מאלה
אל תבקשו.

ותנח רוח העם ויפוצו איש לאהליו ולא מרדו; אך
היה היתה משטמתם לרומי ולאדרינום מלכה כאש
עצורה בעצמותם ימים רבים.

(סוף יבא)

יוסף מיוחס.

את לבבי, ונפשי כמו נקשרה אליהם באהבה ענה ונאמנה.
אהבה של מסירת נפש. אהבה אשר בעבודה היתה מוכן
ומזמן להקריב את עצמי את חיי את הכל.

והפסל עודנו מתבונן בי. בעין חודרת. עודנו מעמיק
חשוב, ופתאום קרא ברגש: בן שמעון בר כוכבא
הוא! הוא, ולא אחר! * * *

האמנם בן הדבר כאשר אמר הפסל? האמנם אני
בפני המאירים, ויבוקני הארץ, ויבדי הנשואות למרום,
ובמחלצותי מחלצות שר צבא — האמנם אני פסל בר
כוכבא נבור ישראל בעצמו, או רק השכל השביל
הפסל האמן, להפיש בקרבי את רוח הנבור. שהוא
זאת אהבתו העזה לעמו עם ישראל, ולא רצו. ארץ
ישראל?

* * *

חורחן להי ירדתי הפסל, על כל הכבוד אשר נתת
לגור שיש במוני.

ב.

בעת אינני עוד בבית חרשת הפסל. אנכי בחדר
נהדר, אשר ארבע קירותיו מלאים ספרים מזהבים ויפים.
ורצפתו מקשה כמרבד יקר מאד.

וביום זהו, אשר הובאתי בו אל הבית הזה, ונאעמד
על יד החלון, קרא האיש הקונה אותי לשני בניו הקטנים
אל חדר הספרים, ובהושימו את ידו למולי קרא:

— הפסל הניפה והנפלא הזה, הוא פסל שמעון
בר כוכבא נבור עמנו!

למשמע הדברים האלה נגשו הילדים עוד יותר
אלי להתבונן בי מקרוב.

אבל הודעתם בני את דברי ימי הנבור הזה? —
הוסיף האב— גודי לא ידעתם, ובכן הבה ואגידה לכם.

זה אלה ישמונה מאות ותמש ושליש שנה
והרומאים לבדו את ארצנו הקדושה וישרפו את בית יי
כאש. ואת עמנו הכניעו תחת ממשלתם, ויכבידו עליהם
את עלם מאד, וגם התאמצו להשביחם את תורת האלהים
ולהשמיד מקרבם כל זכר מעשי אבותינו. למען לא יסיפו
עוד להיות לגוי.

אך כאשר הרבו הרומאים לענותם, בן הדקו גם הם
באלהיהם, וישמרו את חקותיו ואת משפטיו; ולא שמו
לכם לכל הנזרות אשר נזרו מעניהם עליהם לכלי הנזות
בתורת יי.

ויהי כי גלאו נשא את עלם הבבה ויעור בלבם רוח
נקמה ומרה, ויאמרו להתפרץ מפני אהניהם העריצים. אך
בין כה וכה וסרנינום הקיסר העריץ שנוא נפשמ מת, ועל
כסאו ישב קיסר אחר ושמו אדרינום.

ואדרינום הנה אוהב שלום ושונא מלחמה

יעקב רועה צאן לבן.

חדשות.

החלט: לקרא את בית הספר אשר במושבת "גדרה" על שם בעל היובל ולתלות בו את תמונתו.
 אחרי כן הופיע חתן היובל בלשבת הועד וכל חברי הועד קבלוהו בכבוד ובברכה. היושב ראש האדון גרינברג וחברי הועד נאמו נאומים ויחארו את פעולותיו הרבות של בעל היובל לטובת ישוב ארצנו הקדושה. משם עברו חברי הועד עם חתן היובל אל אחד מבתי המזון, שישם הפו להם כבד הסופרים העברים שבאודיסה

יובל שנת הששים של הסופר משה ליב לילינגבלום. —
 פשיכה המיוחדת של הועד לחובבי ציון באודיסה, שהיתה בערב יום השני, י"ט חשוון, לכבודו של בעל היובל הנכבד — החליטו לתלות את תמונתו של מר לילינגבלום בלשבת הועד בשורה אחת עם תמונתו של הדוקטור פינסקר. ראש הועד הראשון לחובבי ציון; לזכר עבודתו הרבה והמועילה, אשר עבד בכל ימי עמד הלקטור פינסקר בראש העובדים לטובת ישוב ארצנו הקדושה. ועם זה

שירי ציון שונים, ובראשית השעה הרביעית אחר הצות לילה הלכו הנאספים לבתיהם.

הקמים וסופרים רבים וראשי אנדות ציוניות, יצאו יכלו להשתתף בחגיגה, שלחו לחתן היובל מכתבים וטלגרמות של ברכה, גם שירים נתקבלו. אנדה אחת שלחה לו מנחה אלבום יקר מלא תמונות ארץ ישראל, והועד לציוני אודיסה הגיש לחתן היובל נרתיק גדול למכתבים עשוי מעור יקר ועליו ארבעה "מגני דוד" של כסף טהור, ועוד ציורים אחרים מפסח מרקע מצירים עליו ועל טס כסף אשר בקצהו כתוב: "מאת ההנהגה הציונית באודיסה".

יובל המאה — בשנה הזאת תמלאנה מאה שנה מיום שנוסד התלמוד-תורה בעיר מינסק (רוסיה). בבית התלמוד תורה יש פתבדיר ישן שנכתב לפני תשעים ושמונה שנים, שבו כתובים כל התקנות של בית התלמוד-תורה.

לארץ ישראל — ביום השני ה' השנון נסע מר ישראל בלקינד עם יתומי החרושים בעת הפרעות הידועות, לארץ ישראל. ראש השנה לאילנות — מיפז מודיעים, כי ביום ההמשה עשר לשבט הוא יכינו בבתי הספר העברים שבארץ ישראל חג נטיעת אילנות, ואזמרים ליסוד גם הכרה לגדול עצים ונטיעת אילנות בקרב הארץ.

ובדם הסופר החכם מר אשר וינצברג, הודיע בשמו הספרותי. אחד העם, המשורר המפורסם מר ה. נ. גיליק וראשי הציונים שם.

אחרי אשר סעדו הנאספים וייטיבו את לבם ביין פרמל" (יין ארץ ישראל) — נאמו הנאספים נאומים יפים לכבודו של חתן היובל ודברו על פעלתו בספרותנו ועל הרשם הפכיר שעשו ספריו ומאמריו על הדור הצעיר, שהיה להם למורה דרך התיים. ביהוד הצטינו נאומיהם של אחד העם, המשורר גיליק והסופר החביב מר א. ל. לוינסקי. שני אלה האחרונים שפכו רוח שמחה ועליצות על הנאספים אשר הריעו לקראתם והפית רעש לקול מחיאת פנים.

אחר הנאומים קם חתן היובל ויזדה להנאספים על הקבוד שחלקו לו, ודבר גם דברים אחרים על עבודתו בספרותנו.

אחרי כן הודיע מר לוינסקי, כי החלט להוציא לאור את כתביו הנבחרים של חתן היובל. ועל פי הצעת הדקטור ספיר, המרשה של הציונים בגליל אודיסה, אספו הנאספים סך מאה רבל לכתב את שם מר לוינסבלום בספר הזהב. ואף כי הגיעה כבר השעה השניה אחר הצות לילה, בכל זאת לא הלכו עוד הנאספים לבתיהם, והמשורר גיליק ומר פרנקפלד עשו כבוד לבעל היובל: על פנים נשארו, וכל הנאספים הריעו תרועה גדולה לכבודו ונישירו

הגדול. כל פעם לפני לכתו לישן היה תולה את בגדיו על הפססמר התקוע במרום הקיר קרוב לתקרה, כדי שלא יוכלו הפילים להזרזם. פעם אחת שכח האנגלי לתלות את בגדיו על מקומם. בפילה שמע איזו המלה ניתעורר משנתו ולתקונו ראה, כי בגדו אחזו באף פיל אחד ופיל שני עוזר לו ואוחז גם הוא בקצה הבגד. האנגלי מהר להציל את בגדו, אף במרס הספיק לגשת אליהם קרע הפיל את הבגד לשלשה קרעים ויבלעם. בכים הבגד היה כסף, עפרון גדול ותעודת-מסע.

ארץ ימים. — בעיר שושא (פרס) מתה אשה וקנה אחת רפסימה-מלק-אבזין שמה. לוקנה הזאת מלאו כבר מאה ושלשים ושש שנים. וקנה מסלגת כוז היא יקרת המציאות מאה, ומה גם כי עד ימיה האחרונים הצטינה בבריאות מפליאה ותהי עליה ושמחה תמיד. גם שניה נשארו עוד בלן בפייה.

מצלת הבבות. — מניוירק מודיעים בעתונים את המעשה היפה הזה: שוער עני אחד עשה לו בית מלאכה קטן לתקן בבות.

כלי בית המקדש. — בהוספה להודיעה שהבאנו בגליון ה' על דבר הנהב הנמצא בקרקע נהר הסבר, שהעיר רומי בנויה עליו, מודיעה השקפה היוצאה בירושלים על ידי האדון בן יהודה החלטת חוקר איטלקי, כי בלים רבים מפלי בית המקדש, ובהם המנורה המהורה, מנחים על קרקע הסבר, וכי נוסדה הכרה חדשה שהקדישה מיליון וחמש מאות אלף פרנק לתכלית הוצאת כלי הקדש ממצולות הנהר הזה.

ארבעים יום בתענית. — סוטשי, זה שמו של איש איטלקי המפליא את ארפה בכוח הגדול לצום צומות ארפים במשך ימים רבים בלי סעדת הפסקה. האיש הזה בא בעת האחרונה לורשה ובה ראה את נפלאותיו. באחד האולמים הגדולים ישב לו ארבעים יום וארבעים לילה סגור בכלוב של זכוכית, להם לא יאכל ומים לא ישמה במשך כל העת הזאת. כל אזהבי פלאות יוכלו לראותו ותחושדים אותו — לשמרו, כי על פן אף קירות זכוכית לו מפביב. פיל אוכל בגד. — אנגלי אחד, משגיח על הפילים בבקר אחד בפסטרברג, היה נמצא תמיד בחקרת הפילים וישן בכלובם

תשורות להנכה!!!

מהוצאת "תושיה":

- 1) ספר ההנכה. מאסף לכני הנעורים עם תמונות וציורים. מחירו 26 קאפ, מכ' 40 קאפ, פארטא 4 ק'.
- 2) יהודה המכבי (מחסיו, "מגבורי האומה") — ש. ברמן. מחירו 6 קאפ, פארטא 2 ק'.
- 3) הנכה (ציורי היסטוריים) — י. גרוזובסקי. מחירו 8 ק', פארטא 2 ק'.
- 4) מלחמה ואהבה (דרמה מימי החשמונאים) — ארנא, תר' א. ליבושיצקי. מחירו 40 ק', מכ' 50 ק'. פארטא 6 ק'.
- 5) חץ תשויה (אגדה לילדים) — יהודה שטינברג מחירו 4 ק', פארטא 2 ק'.

Издательство „Тусија“, Варшава.
Verlag „Tuschijah“, Warschau.
בע"פ: נובוליפקי 7, מעון 9.

ובית-המלאכה הזה קנה לו מהר שם טוב, ויקרא בפי הילדות בשם „בית-מרפא לבבות“.

והנה בעת האחרונה נקלה דלקה בבית, שבאחד מהדריו העליונים נמצא „בית-המרפא“ הוא ולפני הבית הפוער באש נאספו בין ההמון הרב גם הרבה ילדים וילדות. גרי הבית מהרו כלם להמלט על נפשם מתוך הדלקה, אך בין הילדים פשוטה השמנעה, כי בבית המרפא יש פעשירים בבות, הנמצאות, כמובן, בסכנה גדולה.

ונלדה אחת, בת תשע שנים, נלדו ולקר שמה, מררה ותרץ אל תוך הבית הפוער באש, בטנם הספיק איש לעצור בה, ובעבר רגעים אחרים נראתה מאחד החלונות של „בית-המרפא“. המכבים והמון הרואים נבהלו מאד ויחפזו אליה לרדת מהר בטנם יעבר המועד, אך הילדה בצהוק קל על שפתיה קראה למכבים לקרב אל הבית, וכאשר קרבו שנים מהם ויעמדו מתחת החלון, הוציאה מתחת סנורה בבה אחת ותשק לה באדמה ותשליכה אל המכבים; וכן עשתה ליתר הבבות. כאשר הצילה את כל הבבות, ירדה הילדה במנוחה בשלם, אשר העמידו בעדה המכבים לפני החלון.

ההמון הרב קבל את פניה בתרועת שמחה וכרע אספו ביניהם כסף לקנות בעד הגבורה הקטנה את הבבה היותר יקרה והיותר יפה שתמצא בניוירק, ובאותו יום הגישו לילדה הקטנה בבה יקרה מאד כמעמד המון רב של המכבים הניוירקיים.

בריחות:

סגנון מסחרי.

סוחר בהמות אחד שמע, כי אחד מרעיו רוצה לקנות לו בהמות-בית אחרות, וכתב אליו בדברים האלה: רעי יקירי! בבקשה ממך אם תצטרף לאיוו בהמה — תזכר אותי רעך וכו'.

העומדת בדבורה.

השופט: (לאשה אחת הבאה לבית המשפט בתור עדה) כמה המה ימי שני חייך גברתי?
העדה: שלשים שנה.
השופט: (מעין מעט בספר-ההנחן המנה לפניו) סליחה, גברתי. לפני המש שנים היית פה, וגם אז אמרת כי את פת שלשים שנה...

העדה: כן, אדוני השופט, גם אז אמרתי כי הנני פת שלשים שנה, וגם היום הנני אומרת כזאת: יען כי עומדת אני בדבורי ואם אמרתי פעם דבר לא אשוב עוד ממנה.
י. א. הנדל-ליץ.

המיל: הוצאת „תושיה“ בורשה.
העורכים: א. ל. כן-אביגדור וש. ל. גרדון.
כתבת „עולם הקטן“, „הפדגוג“, ו„הנעורים“:
Издательство „Тусија“, Отделение „Оламъ-Катанъ“, Варшава.
Verlag „Tuschijah“, Abtheilung „Olam Katan“, Warschau.

נובא קניג

„СОВРЕМЕННАЯ ПАДЕСТИНА“

въ физико-этнографическомъ и политическомъ отношеніяхъ.
СОСТАВИТЕЛЬ И. ВЕЛИНКА.

Книга эта иллюстрирована, содержитъ 19 печатныхъ листовъ на венгерской, французской и немецкой II географическ. картѣ. Цена 1 р. 40 к. переводъ 1 р. 90 к.
ПРОДАВЦАМЪ ОБЯЗАНЪ СКИДКА.

СКЛАДЪ ИЗДАНИИ
при Тимоти Гайли и Фридрихъ Илверсбурманн, Индустриальнаго Дома

Торгового Дома

I. M. LEVINSON, вЪ ОДЕСѢ.

Желающимъ ознакомиться съ содержаниемъ этой книги безплатно высылается краткое описание ея.

תשורות להנכה.

ספרים מכורכים הדר, תמונות, ציורים ומכשירי הלמוד מהוצאת „תושיה“ לראשית למודים ולשעשועים, ללמוד ומקרא לילדים ולבני הנעורים, למקרא לגדולים, אגרות גלויות עבריות מצוירות, אלבומים קטנים מערי ארץ ישראל ומושבותיה ותמונות פוטוגרפיות. פרוספקט מפורט ע"ד הדברים הטובים לתשורות ישלח הנם לכל הורש.

האדריסה:

Издательство „Тусија“, Варшава.
Verlag „Tuschijah“, Warschau.
בע"פ: נובוליפקי 7, מעון 9.

ביבליותיקה לבני הנעורים (חוצאת „תושיה“):

I לילדים:

1 קובץ שיחות קטן (שיחה) מאת ר. נוסטפמן, תר"ג. פינס. (2) יידי המלך עמינדב (שיחה) — הנ"ל, תר"ג. (3) הרועה וכת המלך (אגדה) — הנ"ל, תר"ג. לבנה. (4) המלך אשר שנתו נגולה, [כ] פרחי ששון (אגדות) — הנ"ל, תר"ג. (5) ארבעים שורדים (אגדה ערבית) — תר"מ. סילמן. (6) שלשה אחים (שיחה) — ר. נוסטפמן, תר"ג. פינס. (7) רחוב הוהב (אגדה עברית) — ל. ויזל, תר"ג. לבנה. (8) — [א] עשר ואשר, [ב] גדול העלויה (אגדות ערביות) — תר"ג. (9) [א] נמול ישרים או רחוב מויל, [ב] הרמב"ם והועלם האלם (אגדות עבריות) — ל. ויזל, תר"ג. (10) החבצלות (ספור) — רוטשין, תר"ג. פינס. (11) הכליף החסידה (אגדה) — הויף, תר"ג. לבנה. (12) פרעה מלך מצרים (ספור הסטורי) — ד' ספור, [ב] בלבים (אגדה מדרשית) — תר"ג. (13) איש בלי לב (אגדה אנגלית) — תר"ג. ליבושיצקי. (14) הריג והרגה (אגדה בחרוזים) — א. ס. פישקין, תר"ג. (15) ל"ג בעומר (ספור) — ש. דינר. (16) הבלה האמתית (אגדה) — האחים גרים, תר"ג. ש. ברמן. (17) יוחנן הנאמן (אגדה) — הנ"ל, תר"ג. (18) ה"ל. (19, 20) ספור ההולום, [ב] עשיר אמלל (אגדה) — תר"מ. סילמן. (21) המלך שלמה ומשחקי השחמט (אגדה מורחית) — תר"ג. (22) לב אבן (אגדה עברית) — פילפיון, תר"ג. (23) אהות (ספור) — תר"ג. (24) גליה הנריב (ספור) — תר"ג. ליבושיצקי. (25) לבנת שלג (אגדה) — האחים גרים, תר"ג. ברמן. (26) השר ושלש עשרות הוהב (אגדה) — הנ"ל, תר"ג. (27) [א] בית הער, [ב] הנחש הלבן (אגדות) — הנ"ל, תר"ג. (28) הכרקה, [כ] אשר ועני (ספורים) — י. ב. לבנה. (29) כל אגדות ישראל (ילד א', 24; חוברות) — הנ"ל. (30) משל ומצל (שיחה) — א. ברוסי לובסקי. (31) משלי ילדים (3 חוברות) — ש. ל. מוין. (32) מעשה בנכוכרנצר שנהפך לרב (ספור) — י. צ. לויין. (33) למען אחי הקטנים (שיחה נקודיים ומתרגמים, 15 חוברות) — א. ליבושיצקי. (34) 78 — מינון לשמחה (ספור) — כ. שמויר, תר"ג. לבנה. (35) ימים מקדם (ספור) — מ. הורליק. (36) ילדים עוברים (ג' ספורים) — [1] יעקב, [2] ימיכה, [3] רחכות) — י. גרוזובסקי. (37) שיחות ילדים (10 חוברות) — י. שטינברג. (38) 93 — למך ולמך (ספור-אגדה) — י. צ. לויין. (39) נח בתבה (ספור-אגדה) — הנ"ל. (40) העצמות היבשות (ספור-אגדה) — הנ"ל. (41) הפחה

הרועה (אגדה בני קדם) — תר"ג. רובינא. (100) מעשה בכנ מלך (אגדה) — הנ"ל. (101) [א] החסידה [ב] החידה (אגדות) — האחים גרים, תר"ג. ברמן. (102) [א] יקטן הנכון, [ב] זלפה החכמה, [ג] המסחר המוב (אגדות) — הנ"ל, תר"ג. (103) [א] מלך הר הוהב, [ב] שלומית ושלמה (אגדות) — הנ"ל. (104) [א] ארון הוהב, [ב] החתן השודר (אגדות) — הנ"ל, תר"ג. (105) עפר האילים (אגדה) — הנ"ל, תר"ג. (106) בת יחידה (ספור) — תר"ג. (107) המזמרת הקטנה (ספור) — תר"ג. (108) [א] המשורר העני, [ב] דבורה הזקנה (ספורים) — תר"ג. (109) מעשה בשלמן אחד (אגדה ערבית) — תר"ג. (110) [א] המלך הגואל [ב] הכוכבים שאבדו (פנטסיות) — תר"ג. (111) כל אגדות ישראל (חלק ב', 45 חוב) — י. ב. לבנה. (112) צפור-הוהב (אגדה) — האחים גרים, תר"ג. ברמן. (113) החיט אמיץ הלב (אגדה) — הנ"ל, תר"ג. (114) רמוצה (אגדה) — הנ"ל, תר"ג. (115) [א] כפה אדומה, [ב] הקציעה (אגדות) — הנ"ל, תר"ג. (116) רעת האווים (אגדה) — הנ"ל, תר"ג. (117) בני המלך והלביא (אגדה מורחית, ג' חוב) — תר"ג. רוזנשטיין. (118) דבורה (אגדה) — תר"ג. (119) קפ"פ (165) איזה סוף (אגדה) — תר"ג. (120) חכמה נפלאה (ספור) — תר"ג. חיים רבינוביץ. (121) רבי אליעזר בן הורקנוס (הולדה) — י. מיוחס, [כ] מעשה באיש מופת (ספור) — ק. ל. סילמן. (122) שולמית (אגדה) מימי שלמה מלך ישראל) — ש. טיינברג. (123) גכה מעל גבה (משל) — בן המנדרין והבנדרין (כריחה) — תר"ג. לבנה. (124) פאר' לכל חובת או לשלש ביות 2; 3; 5 כל נומים בכד קטן אחד ס' בכד אום ס' 25 ק'. פאר' 4; 5; 6 כל 10 נומים בכד אחד ס' 50 ק'. פאר' 6; 7; 8 כל 15 נומים בכד אחד ס' 75 ק'. פאר' 9; 10 ק'. פאר' כל אגדות ישראל מאת י. ב. לבנה. (125) פנטה"ט (פורמט קטן) "א"ס"ל תר"ג. (126) קאפץ' ה"ב בעני כרומים ס' אחד ס' 1.45 ק'. פאר' 14 קאפץ' פאר' 14 קאפץ' חפיר ילקוט ספורים (14 ספורים) מאת י. ב. לבנה. (127) פאפץ' ספורים 56 ק'. ס' תר"ג. (128) פאר' 10 ק'.

II לנערים:

[1] א—ב) מלחמת אחים (ספור ע"פ ה. הנא). י. ב. לבנה. (2) ג) אגריפס הראשון (יציר הסטורי). י. רבינוביץ. (3) ד—ה) השבו בקוקו (ספור; טולסטוי) — תר"ג. (4) ו—ז) המוהיקני האחרון (ספור ע"פ קיפרי). י. ב. לבנה. (5) יא—יג) אי בורניא (ספור מסע ע"פ מינדר). י. רבינוביץ. (6) יד) בני משה (אגדה). ל. מקלר. (7) טו) הנדחים בירכתי צפון (ספור מסע). תר"ג. (8) טז—יז) מגבורי האומה (תולדות ישראל ע"פ ביוגרפיה) — י. חוברות; (1) עזרא ונחמיה; (2) שמעון הצדיק והוננו

כנו; (3) יהודה הסככי; (4) שמעון בן שטח ושלומית אחותו; (5) הלל הבבלי (הזקן). ש. ברמן. (9) כא—כה) בן המלך והעני (ספור ע"פ מרק טוען). 5 חוברות. (10) כז—כט) האח העור (ספור ע"פ גרן). 4 חוברות. י. ב. לבנה. (11) ל) הצעד הראשון (ספור). תר"ג. קפלן. (12) לא—לה) מחיי המבצע (ספורים מחיי החיות, פ. ברנדל). 6 חוברות. תר"ג. גרוזובסקי. (13) לו—לז) מגבורי האומה (כנ"ל) 16 חוברות; (6) רבן גמליאל הזקן; (7) אלעזר בן חזניה הכהן ויוחנן בן לוי מגוש חלב; (8) רבי יוחנן בן זכאי; (9) רבן גמליאל דיבנה; (10) רבי יהושע בן חזניה; (11) רבי טרפון; (12) רבי ישמעאל בן אלישע; (13) רבי עקיבה בן יוסף; (14) שמעון בן-יוכבא; (15) רבי מאיר; (16) רבן שמעון בן גמליאל; (17) רבי שמעון בן יוחאי; (18) רבי יוסי בן חלפתא; (19) רבי יהודה הנשיא, חוברת א'; (20) רבי יהודה הנשיא, חוברת ד'. ש. ברמן. (14) נא—נב) הנודד רקין (ספור). ה. אמיצים. 2 חוב'. תר"ג. ליבושיצקי. (15) נג—נד) ברונא הנודד (ספור). תר"ג. הייב שוביץ. (16) נח) שני המרכים (ספור). תר"ג. רובינא. (17) נו) נחל דמעה (אגדה קוקיה). תר"ג. (18) נז) יונת המלכה (אגדה). תר"ג. רודיוב. (19) נט—ס) חכמת העמים (ספורי לבולאי). תר"ג. גרוזובסקי. (20) סא—ע) מגבורי האומה (כנ"ל) 10 חוברות; (1) רבי הגיא בן חמא; (2) רב (אבא אריבא); (3) הנ"ל; (4) שמואל (ירחינאי); (5) רבי יוחנן בן חנאי; (6) הנ"ל; (7) רבי שמעון בן לקיש (רש לקיש); (8) רב הגאון זרב יהודה; (9) רבי אבהו; (10) רבה רוב יוסף. ש' שלט ברמן. (21) עא—עג) (1) אהבת אם (ספור); (2) יהוקאל (ספור). שטיינברג. (22) עד) (1) שכולה (כתב הוהבים, 3; ויאה והארות, 4) רחוק והחסידה (מעשיות). הנ"ל. (23) עה) (1) שרח בת אשר, (2) צפורה (אגדה). (24) עו) (1) חץ השועה, (2) מלת פלאים (אגדה). הנ"ל. (25) עז) (1) תמרים של חמשה עשר, (2) גזר הרין (אגדות). הנ"ל. (26) עח, עט) (1) צחוק שפתים (ספור), (2) האשף (ספור). י. ב. לבנה. (27) פ) במקום דרשה (מחזה לילדים). י. טייבוב. (28) פא) נשף פורים (מחזה לילדים במנסביץ). מ. מונסביץ. (29) פב) החמטן הקטן (חיוני בעלילה אחת וחומשה מחזות). מ. הורליק. (30) פג—פד) מוסר נער רע (חיוני בשמחה עשר מחזות). תר"ג. (31) פה) הענינים (חיוני בעלילה אחת וחומשה מחזות). תר"ג. מ. זלקינד. (32) פז—פח) מחיי המבצע (ספורים סחיי החיות, פ. ברנדל). תר"ג. גרוזובסקי. (33) צא) מחיי הילדים בארץ ישראל (ספורים). חמדה בן-יהודה. מחיר כל נוסף 6 ק'. פאר' לאחר או לשים 6 ק'; כל 5 נומים ס' בכרית וס' 40 ק'. פאר' 6; 10 כל נומים ס' בכר' 80 ק'. פאר' 10 ק'.